

РЕШЕНИЕ

№ 11562

гр. С., 24.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 61 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: ЕМИЛИЯ АТ. КОЛЕВА

при участието на секретаря ЦВЕТЕЛИНА ИЛ. ПАВЛОВА
като разгледа докладваното от ЕМИЛИЯ АТ. КОЛЕВА Гражданско дело №
20221110120878 по описа за 2022 година

А. П. Д. е предявила /след изменение на исковете в частта относно размера им/ срещу
„Б. следните кумулативно съединени искове:

-иск по чл. 128, т. 2 КТ за заплащане на трудово възнаграждение в размер на 376,87
лева за месец март 2019г. и трудово възнаграждение в размер на 126,00 лева за месец май
2019г.;

-иск по чл. 162, ал. 3 КТ, вр. чл. 40, ал. 5 КСО за заплащане на обезщетение в размер на
262,50 лева за отпуск поради временна неработоспособност на работника, ползван в периода
от 01.04.2019г. до 07.05.2019г.

Ищцата твърди, че по силата на трудов договор, сключен на 13.03.2019г. е работела в
„Б. на длъжност „Мениджър проучване на пазари” с основно месечно трудово
възнаграждение в размер на 2500 лева и допълнително възнаграждение за придобит трудов
стаж и професионален опит в размер на 0,6 % върху основното месечно трудово
възнаграждение на година. Постъпила на работа на 15.03.2019г. Ползвала отпуск по болест
в периода от 01.04.2019г. до 07.05.2019г. Трудовото й правоотношение било прекратено на
09.05.2019г. на основание чл. 71, ал. 1 КТ. Работодателят не й бил изплатил посочените по-
горе суми, поради което предявява настоящите искове. Моли да бъде допуснато
предварително изпълнение на решението в частта относно дължимото трудово
възнаграждение.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба, в който
оспорва исковете по основание и размер.

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ:

Релевантните факти по предявения иск по чл. 128, т. 2 КТ са: наличието на валидно трудово правоотношение през процесния период, полагането на труд от ищеца през същия, размер на трудовото възнаграждение. Доказателствената тежест е на ищеца.

При доказване на горните факти, в тежест на ответника е да докаже положителния факт на погасяване на дълга.

От представения по делото трудов договор № 006/13.03.2019г., неоспорен от ответника, сключен на посочената дата, между ищцата А. П. Д. и ответника „Б., се установяват, че въз основа на него между страните по делото е възникнало трудово правоотношение, по силата на което ищцата била назначена на длъжност „мениджър проучване на пазари” в предприятието на ответното дружество.

От трудовия договор се установява, че било уговорено основно месечно трудово възнаграждение в размер на 2500 лева и допълнително възнаграждение в размер на 0,6 % за всяка година трудов стаж с периодичност на плащане – до 25-то число на месеца, следващ този, за който се отнася.

Съдът кредитира както трудовия договор, така и длъжностната характеристика, които не се оспорват от ответника. Фактът на налично трудово правоотношение не се оспорва и от страните.

СРС кредитира и представената и неоспорена от ответника заповед за прекратяване на трудовото правоотношение, от която се установява, че трудовото правоотношение, съществуващо между ищцата и ответника било прекратено на основание чл. 71, ал. 1 КТ /”До изтичане на срока за изпитване страната, в чиято полза е уговорен, може да прекрати договора без предизвестие”/, считано от 09.05.2019г.

Ответникът не оспорва изпълнението на трудовите задължения от страна на ищцата през времето на трудовото правоотношение, поради което съдът прие за установен и този факт. Последното обстоятелство се установява и от приетото по делото заключение на ССЕ.

Съгласно заключението на ССЕ от дата 28.07.2022г. /л. 62-64 от делото/:

Реално отработените дни от А. Д. са, както следва: м. март 2019 г. - 11 работни дни; м. април 2019 - 0 работни дни /лицето е било в отпуск по болест/; м. май 2019 г. - 1 работен ден.

По представените документи от ТД на НАП, дължимите възнаграждения и обезщетения по чл. 40, ал. 4 от КСО на А. Д. са, както следва: м. март 2019 г. - 1 375 лева бруто и 1 066,97 лева нето; м. април 2019 - 262,50 лева бруто и 226,33 лева нето; м. май 2019 г. - 125 лева бруто и 0 лева нето.

Остатъка за получаване от Д. е, както следва:

- м. март 2019 г. - 366,97 лева нетно възнаграждение;

- м. април 2019 г. - 226,33 лева обезщетение по чл. 40 от КСО;

- м. май 2019 г. - 0 лева по данни от НАП и 97,90 лева при направени изчисления от вещото лице. Тъй като липсват фишове за заплати за м. май 2019 г. вещото лице не може да

установи сумата от 98,28 лева, която е посочена в декларация образец 1 в клетка „Начислен данък” какво включва.

Съдът кредитира изцяло приетата по делото ССЕ, депозирана с вх. № 157404 от 28.07.2022г., като съобщи, че вещото лице поддържа именно нея, доколкото е изготвена след проверка в ТД на НАП. Вещото лице е отговорило в пълнота на поставените въпроси с оглед предоставените данни от ТД на НАП, справка за които е приложена към заключението, която съдът също кредитира изцяло като неоспорена от страните. В тази насока съдът съобщи, че за изготвяне на експертизата не е предоставено съответното съдействие от страна на ответника, именно и поради което вещото лице е дало заключение на база информацията от НАП.

Въз основа на заключението съдът прие, че неплатените суми за трудово възнаграждение на ищцата, са както следва: за месец март 2019г. - 366,97 лева; за месец май 2019г. – 97,90 лева, а дължимото обезщетение по чл. 40 КСО за месец април 2019г. е в размер на 226,33 лева.

Фактът на изплащане на дължимото трудово възнаграждение е в тежест на ответника, който не представя доказателства в тази насока.

Ето защо, искът по чл. 128, т. 2 КТ касателно претенцията за заплащане на трудово възнаграждение за месец март 2019г. следва да бъде уважен за сумата от 366,97 лева и отхвърлен за горницата до пълния предявен размер от 376,87 лева или за сумата от 9,90 лева като неоснователен и недоказан. Искът по чл. 128, т. 2 КТ касателно претенцията за заплащане на трудово възнаграждение за месец май 2019г. следва да бъде уважен за сумата от 97,90 лева и отхвърлен за горницата до пълния предявен размер от 126,00 лева или за сумата от 28,10 лева като неоснователен и недоказан.

По отношение на иска по чл. 162, ал. 3 КТ, вр. чл. 40, ал. 5 КСО:

Релевантните факти по предявения иск по чл. 162, ал. 1 КТ, вр. чл. 40, ал. 5 КСО са: наличието на валидно трудово правоотношение през процесния период, ползван от ищеца-осигурено лице отпуск поради временна неработоспособност, качеството на ответника на осигурител на ищеца, размер на среднодневното брутно възнаграждение на ищеца за месеца, в който е настъпила временната неработоспособност, размер на обезщетението. Доказателствената тежест е на ищеца.

При доказване на горното, в тежест на ответника е да установи в процеса положителния факт на погасяването на дълга.

С доводите, изложени по-горе, съдът прие за установен факта на налично трудово правоотношение между ищцата и ответното дружество в релевантния период, а от тук и качеството на осигурител в качеството на работодател на ответника по смисъла на КСО.

От представения от ищцата и неоспорен от ответника болничен лист, се установява, че в периода от 01.04.2019г. до 07.05.2019г. ищцата е бил в отпуск по болест. Това обстоятелство се потвърждава и от заключението на ССЕ, която също въз основа на данните от НАП установява, че в посочения период ищцата е била в болничен.

Съгласно чл. 162, ал. 3 КТ - за времето на отпуск поради временна неработоспособност на работника или служителя се изплаща парично обезщетение в срокове и размери, определени от отделен закон.

Съгласно чл. 40, ал. 5 КСО - осигурителят изплаща на осигуреното лице за първите три работни дни от временната неработоспособност 70 на сто от среднодневното брутно възнаграждение за месеца, в който е настъпила временната неработоспособност, но не по-малко от 70 на сто от среднодневното уговорено възнаграждение.

На база заключението на ССЕ съдът приема за установено, че дължимото от ответника като осигурител обезщетение по чл. 40 КСО за ползвания от нея отпуск по болест в посочения по-горе период, е в размер на 226,33 лева.

Ответникът не е представил доказателства за изплащане на това обезщетение на ищцата, поради което искът следва да бъде уважен до размера на посочената сума от 226,33 лева и отхвърлен за горницата до пълния предявен размер от 262,50 лева или за сумата от 36,17 лева, като неоснователен и недоказан.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски имат и ищецът, и ответникът съответно с оглед уважената, респективно с оглед отхвърлената част на исковете. Такива разноски, обаче, не се доказва да са сторени от страните.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка съда следващата се държавна такса по сметка на съда съобразно уважената част на исковете, а именно в размер на 45,15 лева, като и разноски за възнаграждение на вещо лице, които бяха платени от бюджета на съда, също в съответствие със уважената част на исковете, а именно сумата от 270,93 лева.

Съгласно чл. 242, ал. 1 от ГПК съдът постановява предварително изпълнение на решението, когато присъжда издръжка, възнаграждение и обезщетение за работа, като ищцата изрично е поискала допускане на предварително изпълнение касателно присъденото ѝ трудово възнаграждение.

Съгласно Определение № 393 от 29.06.2010 г., постановено по дело № 263 по описа за 2010 г. на ВКС, ГК, IV г.о. предварителното изпълнение на невлязлото в сила първоинстанционно решение може да бъде постановено както със самото решение по съществото на делото, така и с отделно определение. Молбата на страната за постановяване на определение за предварително изпълнение по правната си същност е искане съдът да се произнесе в рамките на служебните си правомощия относно предварителната изпълняемост на решението, поради което произнасянето на съда по тази молба е винаги допустимо, независимо от дадената от страната квалификация на искането и. Квалификацията на присъденото вземане е от компетентност на съда, постановяващ предварително изпълнение на решението, който не е обвързан от въведените от страната твърдения относно характера на присъденото вземане – когато то е за издръжка, възнаграждение и обезщетение за работа, предварително изпълнение се допуска на основание чл. 242, ал.1 ГПК, включително и с

допълнително определение, независимо дали страната е направила искане за това и как е обосновала това искане. С оглед всичко казано дотук съдът счита, че следва да бъде допуснато предварително изпълнение на решението в частта, с която ответникът е осъден да заплати на ищцата на основание чл. 128, т. 2 КТ сумата от 366,97 лева – трудово възнаграждение за месец март 2019г. и сумата от 97,90 лева – трудово възнаграждение за месец май 2019г.

Мотивиран от горното, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Б. с ЕИК .”, със седалище и адрес: гр. С., ул. „В., партер, ап. 1 да заплати на А. П. Д. ЕГН ***”, с адрес: гр. С., жк. „Н. на основание чл. 128, т. 2 КТ сумата от 366,97 лева – трудово възнаграждение за месец март 2019г. и сумата от 97,90 лева – трудово възнаграждение за месец май 2019г., като ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата до пълния предявен размер от 376,87 лева, касателно трудовото възнаграждение за месец март 2019г. или за сумата от 9,90 лева и за горницата до пълния предявен размер от 126,00 лева касателно трудовото възнаграждение за месец май 2019г. или за сумата от 28,10 лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА „Б. с ЕИК .”, със седалище и адрес: гр. С., ул. „В., партер, ап. 1 да заплати на А. П. Д. ЕГН ***”, с адрес: гр. С., жк. „Н. на основание чл. 162, ал. 3 КТ, вр. чл. 40, ал. 5 КСО сумата от 226,33 лева – обезщетение за отпуск поради временна неработоспособност, ползван в периода от 01.04.2019г. до 07.05.2019г., като ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата до пълния предявен размер от 262,50 лева или за сумата от 36,17 лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК „Б. с ЕИК .”, със седалище и адрес: гр. С., ул. „В., партер, ап. 1 да заплати по сметка на СРС сумата от 45,15 лева – държавна такса, както и сумата от 270,93 лева – разноски, сторени пред първата инстанция за изплащане на възнаграждение за вещо лице.

ДОПУСКА на осн. чл. 242, ал. 1 от ГПК предварително изпълнение на настоящото решение в частта, с която ответникът „Б. с ЕИК .”, със седалище и адрес: гр. С., ул. „В., партер, ап. 1 е осъден да заплати на А. П. Д. ЕГН ***”, с адрес: гр. С., жк. „Н. на основание чл. 128, т. 2 КТ сумата от 366,97 лева – трудово възнаграждение за месец март 2019г. и сумата от 97,90 лева – трудово възнаграждение за месец май 2019г.**

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок, който на основание чл. 315 ГПК започва да тече за страните от 25.10.2022г.

Съдия при Софийски районен съд: _____